

Cuộc Hành Hương

Người ta thường ví sánh cuộc đời là một chuyến đi, một cuộc hành trình. Nếu cuộc đời là một chuyến đi hay một cuộc hành trình, quý vị có biết mình đang đi đâu và đã đến chỗ nào rồi không? Nhìn trong khía cạnh thời gian thì những người trung niên đã đi được nửa chặng đường, những người lớn tuổi hơn đã đi gần đến cuối đường và những người trẻ mới bắt đầu bước vào đường đời. Nhưng dù là trong chặng đường nào, sẽ đến lúc chúng ta đến cuối đường.

Trong các tôn giáo, người ta thường có các cuộc hành hương nhằm khuyến khích hay bắt buộc tín đồ tham dự vào những chuyến đi thăm các thánh địa. Thật ra, như chúng ta đã biết, nếu chỉ đi hành hương mà được giải thoát hay cứu rỗi thì cứu rỗi hay giải thoát đó chỉ dành cho một số người mà thôi, vì đâu phải ai cũng có thể thực hiện những chuyến hành hương. Nhưng dù là theo tôn giáo nào hay không có niềm tin nữa thì cuộc đời vẫn là một chuyến hành hương, một hành trình đi vào cõi vĩnh hằng.

Thánh Kinh thường dùng hành trình của con dân Chúa từ

Ai-cập đi vào Đất Hứa để so sánh với hành trình đức tin của con người. Con dân Chúa ngày xưa bị làm nô lệ tại Ai-cập và cần được giải thoát thế nào thì chúng ta ngày nay cũng cần được giải thoát khỏi gông cùm của tội lỗi như vậy. Thiên Chúa đã giải thoát con dân Ngài khỏi xích xiềng nô lệ tại Ai-cập bằng cách ra lệnh cho họ giết một con chiên con, lấy huyết bôi nơi cửa và khi thiên sứ của Chúa thấy dấu hiệu ấy sẽ đi qua, không làm hại người trong nhà có dấu huyết đó. Khi Chúa Giê-xu giáng trần làm người, Ngài được gọi là “Chiên Con của Đức Chúa Trời, Đấng cất tội lỗi của thế gian.” Ngày xưa, con dân Chúa được giải phóng khỏi Ai-cập nhờ huyết của con chiên nơi cửa thế nào thì ngày nay nhân loại cũng nhờ cái chết của Chúa Giê-xu mà được giải thoát như vậy.

Rồi khi ra khỏi Ai-cập, con dân Chúa lang thang 40 năm trong sa mạc, đoạn đường đó cũng tương tự như quãng đường đời của người theo Chúa, với nhiều thử thách, cám dỗ mà phản ứng của chúng ta sẽ quyết định số phận của chúng ta. Cuối cùng, con dân Chúa đã đến bờ Đất Hứa và khi vào vùng Đất Hứa họ phải đối diện với kẻ thù

muôn mặt cũng như ngày nay chúng ta phải đối diện với những cám dỗ muôn mặt của đời sống. Dù không hiểu hết những điều này, vấn đề căn bản là chúng ta đang ở trong một cuộc hành trình và phải đối diện với những chướng ngại trong hành trình đó. Trong hành trình này chúng ta cần có hành trang và người bạn đồng hành để tiến bước.

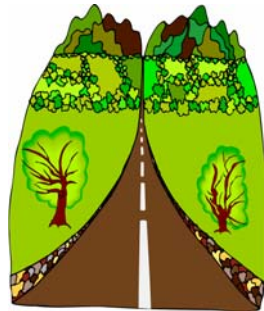
Môn sinh của những vị thầy dạy võ nghệ và binh thư ngày xưa trước khi xuống núi thường được ông thầy trao cho một tập cẩm nang để biết xử sự lúc nguy nan. Trên đường đời chúng ta cũng cần một tập cẩm nang tương tự. Cẩm nang của chúng ta là Lời của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đã mạc khải cho nhân loại, ban cho con người Thánh Kinh là Lời của Ngài. Thánh Kinh là quyển sách ghi lại lịch sử của con dân Chúa và những lời Ngài dạy dỗ họ. Thánh Kinh cũng ghi lại câu chuyện về cuộc đời Chúa Giê-xu và những lời dạy của Ngài, cùng với lịch sử của những người theo Chúa trong thế kỷ thứ nhất. Thánh Kinh chủ yếu là một quyển sách lịch sử nhưng là lịch sử để dạy con người biết tránh những lỗi lầm của người xưa và học những gương tốt của họ. Thánh Kinh

cũng bao gồm những nguyên tắc sống đạo để hướng dẫn chúng ta về cách xử sự ở đời. Trên hết Thánh Kinh cho chúng ta biết con đường cứu rỗi để cứu chúng ta thoát khỏi gông cùm của tội lỗi. Điểm đặc biệt của Thánh Kinh, mà người nào đã kinh nghiệm cũng đều phải đồng ý, đó là tính cách sống động của Lời Chúa. Lời Chúa được mô tả là “lời sống và linh nghiệm, sắc hơn gươm hai lưỡi, thấu vào đến nỗi chia hồn linh cốt tủy, xem xét tư tưởng và ý định trong lòng” (Thư Hê-bơ-rơ 4:12). Lời Chúa là bánh hằng sống như lời Chúa dạy, “Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi nhưng nhờ mọi lời nói ra từ miệng Đức Chúa Trời” (Phúc Âm Ma-thi-ơ 4:4).

Những điều này cho thấy rằng hành trang chúng ta cần có cho cuộc hành hương qua cõi đời này là Lời của Đức Chúa Trời. Đời sống của mỗi người trên đời này thường chịu ảnh hưởng của một triết thuyết, một tư tưởng nào đó. Người ta thấm nhuần tư tưởng của một lãnh tụ, một triết gia, một vị giáo chủ và quyết tâm sống với tư tưởng đó. Thánh Kinh là tư tưởng và là lời phán của Đức Chúa Trời. Khi chúng ta thấm nhuần tư tưởng của Chúa, để cho Lời Chúa hướng dẫn mọi suy nghĩ và hành động, chúng ta sẽ biết sống và ứng xử đúng.

Cùng với hành trang, trên đường đời chúng ta cũng cần có người bạn đồng hành, người bạn mà ta có thể chia ngọt xẻ bùi, thông cảm với chúng ta và giúp chúng ta tiếp tục tiến bước. Dĩ nhiên chúng ta có người vợ,

người chồng, người anh em, người bạn làm người bạn đồng hành, nhưng trên hết chúng ta cần một người bạn thật, người bạn chẳng những có thể chia ngọt xẻ bùi, thông cảm với chúng ta, nhưng cũng là người có thể nâng đỡ, hướng dẫn ta, nắm tay ta dẫn đi trên đường đời đầy gian nan. Chúa Giê-xu cho biết Ngài chính là người bạn đó. Chúa phán, “Ta đã gọi các con là bạn hữu Ta.” Chúa là người bạn thật đã hy sinh chịu chết vì tội chúng ta nhưng cũng là người bạn đồng hành đi với chúng ta trên suốt cả đường đời.

Dù chúng ta là ai, dù có niềm tin nào, cuộc đời vẫn là một cuộc hành trình. Hành trình đó sẽ đưa ta đến đâu tùy ở quyết định và lựa chọn của chúng ta. Kính mời quý vị đi con đường của Chúa, con đường có Chúa làm người bạn đồng hành và có Lời Chúa làm hành trang.

Quý vị có bị lạc đường bao giờ chưa? Khi lạc đường chúng ta làm gì? Chúng ta thường ráng đi thêm hay tự tìm đường mà kết quả là càng thêm lạc lối. Chúng ta cần dừng chân và cầu xin Thiên Chúa hướng dẫn. Ngài chính là con đường, chân lý và sự sống. Chúa đã mở con đường cho chúng ta đi và sẽ cùng đi với chúng ta trên con đường đó. Mời Bạn cùng bước với Chúa trên

đường đời đầy thử thách để không phải ân hận ở cuối đường.

Mục sư Nguyễn Thi

Nghệ Thuật Nghe

Mỗi khi có dịp trò chuyện với bạn bè hay người thân, quý vị thường nói hay lắng nghe? Người ta nói rằng trên đời này người nói rất nhiều mà người nghe thì hiếm. Có lẽ quý vị cũng thấy như vậy.

Đi đến đâu chúng ta cũng gặp những người thích nói, nói rất nhiều về mình, chứ ít khi nào gặp người sẵn sàng lắng nghe người khác nói. Khi hai người bạn gặp nhau, thường là cả hai tranh nhau nói hoặc thay nhau nói chứ ít ai yên lặng nghe và đặt câu hỏi cho người kia nói thêm. Chung quanh chúng ta rất nhiều người có điều muốn nói và cần nói, nhưng người sẵn sàng lắng nghe thì hầu như không có. Vì thế, những người có một tâm sự nào đó muốn chia sẻ thường cảm thấy thật cô đơn vì chẳng biết nói với ai, lắm khi với người bạn đời, là người thân yêu gần gũi nhất, cũng không thể nói được.

Có ông chồng kia rất là độc tài độc đoán với vợ. Ông ít nói mà cũng ít muốn nghe. Ông chỉ nói khi nào ông muốn và chỉ nói điều ông gì ông thích mà thôi. Mỗi khi bà vợ có điều cần nói với ông, ông tỏ vẻ sốt ruột, không kiên nhẫn nghe và không muốn nghe. Thường thường ông chỉ nghe một câu rồi đứng lên đi nơi khác hoặc làm việc gì khác. Có khi ông yên lặng chờ cho vợ nói hết câu rồi tiếp tục công việc của mình mà không trả lời vợ, cũng không có một phản ứng

gì. Bà vợ ông nói rằng mỗi khi nói chuyện với chồng, bà có cảm tưởng như là nói với bức tường hay với bức tượng vô tri giác. Vì lý do đó bà phải tìm đến những người khác trong gia đình để chia sẻ tâm tình, và giữa hai vợ chồng bà vì thế có một khoảng cách lớn.

Hai nguyên tắc quan trọng Kinh Thánh dạy về đối thoại là “Mau nghe chậm nói” và “Nghe quan trọng hơn nói.” Thật ra, nghe là một nghệ thuật, và người nghe nhiều nói ít không những là khôn ngoan nhưng cũng là người trưởng thành, biết quan tâm đến người khác. Bà Joyce Huggett là một tác giả Tin Lành tại Anh quốc. Quyển sách nổi tiếng nhất của bà tựa đề *Listening To Others*, tạm dịch là “Lắng nghe người khác.” Trong quyển sách này bà Huggett nói:

Trong cuộc đời, tất cả chúng ta đều sẽ có lúc phải kêu xin người khác cứu giúp. Lúc đó người chung quanh có thể giúp ta bằng nhiều cách nhưng cách hữu hiệu nhất và cần thiết nhất là lắng nghe những điều ta chia sẻ.

Khi một người gặp hoàn cảnh khó khăn mà chúng ta quan tâm và chú ý lắng nghe tâm tình của người đó là chúng ta đã giúp người đó rất nhiều. Khi chú ý lắng nghe, không phải là chúng ta bị mất thì giờ mà là ta đang tặng cho người nói một điều vô cùng quý giá: ta tặng cho người đó chính đời sống mình, vì đời sống là do thì giờ kết hợp lại. Ông Paul Tournier, một bác sĩ và văn sĩ người Thụy Sĩ đã nói:

Khi chúng ta chú ý lắng nghe một người nào mà sau khi nói chuyện với ta người đó sung sướng vì cảm biết đã có người hiểu mình, là chúng ta đã giúp cho người đó lòng tự tin, để người đó hăng hái sống và sẵn sàng đối diện với bất cứ hoàn cảnh khó khăn nào trong đời.

Một tác giả khác thì nói: “Bổn phận đầu tiên của tình yêu là lắng nghe.” Nghĩa là, nếu chúng ta thật sự yêu, điều đầu tiên chúng ta cần làm là lắng nghe người ta yêu nói. Nếu bổn phận đầu tiên và quan trọng nhất của tình yêu là lắng nghe thì có lẽ nhiều người trong chúng ta chưa làm trọn bổn phận đó. Chúng ta yêu nhưng bảo phải sẵn sàng lắng nghe người yêu nói là điều nhiều người thấy khó làm và ít muốn làm, nhất là đối với người vợ người chồng hay những đứa con đã sống bên cạnh chúng ta nhiều năm.

Như đã nói, chung quanh chúng ta có rất nhiều người cần nói mà không có ai lắng nghe, ngay cả trong gia đình, nếu để ý quan sát, chúng ta cũng nhìn thấy điều đó. Bao nhiêu người đang cô đơn dù sống trong gia đình, bên cạnh người thân yêu, vì người trong gia đình không sẵn sàng lắng nghe và không thông cảm. Có thể người vợ hay người chồng của quý vị, sống bên cạnh quý vị bao nhiêu năm nay nhưng rất là cô đơn vì quý vị đã vô tình, không lắng nghe tâm tình của người đó. Để chúng ta trở nên những người đem lại niềm vui và an ủi cho người thân yêu, chúng tôi xin chia sẻ một vài quy luật về cách lắng nghe,

mà bà Joyce Huggett đã nêu trong quyển sách của bà:

1. Nếu chúng ta thật sự yêu thương và quan tâm đến người nào, chúng ta sẽ **sẵn sàng lắng nghe** khi người đó có điều muốn nói. Nếu chúng ta nói yêu thương mà không muốn lắng nghe, không kiên nhẫn lắng nghe, tình yêu của chúng ta có thể là tình yêu ích kỷ hoặc là tình yêu không trưởng thành. Kinh Thánh dạy: “Tình yêu hay kiên nhẫn, tình yêu hay nhân từ, tình yêu không vị kỷ” (I Cô-rinh-tô 13:4,5). Người sẵn sàng lắng nghe là người kiên nhẫn, nhân từ và không ích kỷ.

2. Khi lắng nghe, chúng ta **không phí phạm thì giờ** nhưng là ta ban tặng cho người ta yêu chính đời sống mình, là điều quý nhất mà ta có thể ban tặng. Lắm khi có người tâm sự với chúng ta cả giờ đồng hồ, và nghe xong chúng ta cảm thấy tiếc thì giờ vì nghĩ rằng với thì giờ đó chúng ta làm được bao nhiêu việc khác. Tuy nhiên, nếu thật yêu thương và người đó thật cần được giúp, chúng ta đã không phí thì giờ. Những thì giờ ngồi trước ti-vi hay chơi bài bạc đó mới là phí phạm.

3. Người thật sự lắng nghe sẽ **dành sự chú ý trọn vẹn** cho người đang nói, không vừa nghe vừa làm việc khác để khỏi mất thì giờ của mình. Khi chúng ta vừa nghe vừa làm một việc gì khác, hàm ý rằng người nói với ta không quan trọng, điều người đó chia sẻ không quan trọng và ta không thật sự muốn nghe.

4. **Đối thoại không lời bao giờ cũng quan trọng**, vì thế khi nghe, chúng ta không những chú

ý đến lời nói, câu nói nhưng cũng chú ý đến giọng nói, cách nói và cử chỉ hay giáng điệu của người nói. Có như thế chúng ta mới thật sự hiểu những gì người kia muốn chia sẻ. Tiếng cười, tiếng khóc và những giọt nước mắt của người nói cũng là điều ta cần đặc biệt quan tâm.

5. Khi lắng nghe, chúng ta **cần kèm chế chính mình** để đừng ngắt lời, đừng góp lời khuyên cũng đừng đưa ra lời giải đáp hay giải pháp nào đó để giúp người kia giải quyết nan đề. Phản ứng thông thường của nhiều người là khi nghe nan đề của người khác thì đưa ra lời khuyên hay lời giải đáp ngay để giúp người đó. Thật ra, khi một người chia sẻ nan đề với chúng ta là người đó cần có người nghe và thông cảm chứ chưa hẳn là cần lời giải đáp. Chúng ta chỉ góp ý khi nào người nói hỏi ý kiến của chúng ta. Những câu chúng ta cần tránh như: “Ồ chuyện đó đâu có gì, đừng buồn nữa!” Hoặc: “Ồ chuyện đó dễ quá mà, giao cho tôi là xong ngay!” Người nói như thế chưa phải là người biết lắng nghe.

Một trường hợp tiêu biểu mà chúng ta thường thấy là khi các bà vợ than với chồng rằng mình bị mất ngủ thì các ông có lời giải đáp ngay. Các ông thường nói: “Chắc là vì bà uống trà chớ gì? Hay là làm việc nhiều quá?” Hoặc nói: “Chắc bà lo nghĩ chuyện gì phải không? Lo nghĩ chỉ cho mệt, cứ như tôi, không lo gì hết là khỏi bị mất ngủ!” Các ông nói như thế và nghĩ là mình đã an ủi vợ hay giúp vợ giải quyết nan đề. Thật ra, vấn đề chưa được giải quyết vì người vợ

chưa có cơ hội nói ra, và vì chồng không quan tâm, không sẵn sàng nghe nên người vợ cảm thấy thật cô đơn. Thật ra các bà biết tại sao mình không ngủ được, nhưng vẫn nói ra vì muốn chia sẻ với chồng điều ưu tư trong lòng và mong được chồng thông cảm. Khi vợ hay chồng than mất ngủ là dấu hiệu để chúng ta quan tâm, thăm hỏi và sẵn sàng lắng nghe.

6. Khi lắng nghe, **đừng sợ những giây phút yên lặng**. Khi người đang chia sẻ tâm tình với chúng ta bỗng im lặng, không nói nữa, chúng ta đừng ngại trước khoảnh khắc yên lặng đó và cũng đừng cố gắng tìm câu nói để phá tan sự im lặng, trái lại chúng ta cần kiên nhẫn tôn trọng sự im lặng đó. Thái độ của chúng ta sẽ khích lệ người kia nói thêm hoặc khiến người đó e ngại, không muốn nói thêm nữa. Trong trường hợp này chúng ta cần tế nhị và kiên nhẫn chờ đợi.

Khi chúng ta chú ý lắng nghe, người nói sẽ sung sướng vì thấy mình có giá trị, được yêu thương và chấp nhận. Người đó cũng không cảm thấy cô đơn nữa vì có người chia sẻ và thông cảm với những khắc khoải, lo lắng, với niềm vui, nỗi buồn của mình. Có người đã nói, “Nỗi buồn có người chia sẻ sẽ với đi

một nửa, niềm vui có người chia sẻ sẽ gia tăng gấp đôi.”

Minh Nguyên

**Kính mời quý vị đón nghe
Chương Trình Phát Thanh
Tin Lành hằng tuần:**

• **Chúa Nhật**

- 8:00 am & 8:00 pm:
1430 AM, Bay Area

• **Thứ Hai**

- 9:30 pm: Dallas

• **Thứ Ba**

- 5:30 am: 106.3 FM, Nam California
- 8:30 pm: 1440 AM, Orlando

• **Thứ Tư**

- 7:00 pm: Seattle
- 8:30 pm: 106.3 FM
Nam California

• **Thứ Năm**

- 2:30 pm: 1480 AM
Nam California
- 2:30 pm: 900 AM, Houston
- 4:00 pm: 92 FM, Atlanta
- 4:30 pm: 880 AM, Houston
- 6:00 pm:
1110 AM, Sacramento
- 7:45 pm: 97.3 FM San Diego

• **Thứ Sáu**

- 2:30 pm: 106.3 FM
Nam California
- 6:30 pm: 1430 AM, San Jose
- 10:30 pm: 1480 AM
Nam California

• **Thứ Bảy**

- 2:00 pm: Washington, D.C.
- 6:30 pm: 106.3 FM (mỗi hai tuần), Nam California
- 7:30 pm: 97.3 FM, San Diego

Chương Trình Phát Thanh Tin Lành
PO Box 2468
Fullerton, California 92837
(714) 533-2278
radio@tinlanh.org
<http://www.tinlanh.org>